Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 244 540 van 23 november 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat F. HASOYAN**
Luikersteenweg 289 / gelijkvloers
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 9 juli 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 12 juni 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 21 december 2009 samen met zijn echtgenote een verzoek om internationale bescherming in. Op 31 januari 2011 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigde deze beslissing op 3 mei 2011. Op 2 april 2012 kregen verzoeker en zijn echtgenote een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13*quinquies*).

1.2. Op 13 december 2010 dienden verzoeker en zijn echtgenote een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 9 oktober 2013 werd deze aanvraag ongegrond verklaard en werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. De Raad verwierp het beroep tegen deze beslissingen bij arrest nr. 128.202 van 21 augustus 2014.

1.3. Op 17 december 2015 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 3 maart 2017 onontvankelijk verklaard en werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven.

1.4. Op 13 juni 2017 diende verzoeker een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 12 april 2018 ongegrond verklaard. Er werd tevens een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven.

1.5. Op 19 december 2019 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een Unieburger, als echtgenoot van de nicht (referentiepersoon). Op 12 juni 2020 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Het betreft de thans bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(…)
In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid-van een burger van de Unie, die op 19.12.2019 werd ingediend door:

[…]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 19.12.2019 gezinshereniging aan met de echtgenoot van zijn nichtje, zijnde M. H., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (…).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 3° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven. '

Artikel 47/3, §3 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 3°, moeten bewijzen dat omwille van ernstige gezondheidsredenen, zij een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie die zij willen vergezellen of bij wie zij zich willen voegen, strikt behoeven'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §3 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:
- *medisch attest Dr. I. G. dd. 12.12.2019*
- *medisch attest Prof. Dr. D. B. dd. 22.01.2020*
- *ontslagbrief Dr. M. M. dd. 23.01.2020*
- *medisch attest Dr. I. G. dd. 13.03.2020*
- *attest hospitalisatie dd. 20.01.2020*

Uit bijkomende gegevens van het administratief dossier (zie advies dd. 19.05.2020) blijkt dat het op basis van de voorgelegde documenten niet mogelijk is een uitspraak te doen over de ernst van de medische problematiek van betrokkene. De aangehaalde nood aan mantelzorg wordt niet gestaafd. Het rijverbod van betrokkene is op heden afgelopen; er is geen medische indicatie voor werkonbekwaamheid.

Uit het advies dd. 19/05.2020 blijkt tevens dat de noodzakelijke medische opvolging en medicamenteuze therapie beschikbaar is in het herkomstland van betrokkene.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 3° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7,1, 2" van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon en zijn gezin zich in België gevestigd hebben, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. De echtgenote en meerderjarige zoon van betrokkene hebben geen verblijfsrecht in België, noch is er sprake van enige medische problematiek op naam van betrokkene die hem verhindert te reizen en een gevolg te geven aan huidig bevel om het grondgebied te verlaten.
(…)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een eerste en enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"*2.1. Eerste middel*

- *Schending van de materiële motiveringsplicht juncto schending van art. 47/1, eerste lid, 3° Vw. en art. 47/3 § 2.*

- *Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: Zorgvuldigheidsplicht*

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genome beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Art. 47/1. [Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.].

In eerste instantie dient te worden opgemerkt dat verzoeker vijf objectieve medische attesten naar voren heeft gebracht, dewelke aantonen dat verzoeker door ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie behoeft; in casu van zijn nicht en diens Nederlandse echtgenoot, met wie hij gedurende een lange periode effectief samenwoont.

In deze attesten werd de diagnose van verzoeker, de verdere opvolging en behandeling en de noodzaak aan mantelzorg expliciet beschreven door de behandelende artsen.

Verzoeker verwijst expliciet naar de toegevoegde medische attesten alwaar de diagnose van verzoeker werd beschreven. Er werd tevens wegens de ernst van de ziektetoestand de nood aan mantelzorg beschreven in hoofde van verzoeker vanwege zijn Nederlandse familielid.

Verzoeker wordt tot op heden nog steeds verder opgevolgd en behandeld in het Rijk en is integraal financieel en materieel afhankelijk van zijn Nederlandse familielid. Hij werd diverse keren gehospitaliseerd.

Verwerende partij meent echter dat blijkens een advies dd. 19/05/2020 immers zou blijken, dat verzoeker niet voldoet aan de aangehaalde wetsbepaling, om reden dat het niet mogelijk is een uitspraak te doen over de ernst van de medische probleem. De nood aan mantelzorg zou tevens niet worden gestaafd. Bovendien zou de noodzakelijke medische opvolging en behandeling beschikbaar zijn in het land van herkomst.

Verzoeker wenst te accentueren dat hij niet in kennis werd gesteld van dit (vermoedelijk) medisch advies. Aangezien dit medisch advies de grondslag vormt van de bestreden beslissing en verzoeker van dit medisch attest geen kennis heeft kunnen nemen, is de bestreden beslissing al reeds behept met een motiveringsgebrek en dient deze nietig te worden verklaard.

§ 3. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 3°, moeten bewijzen dat omwille van ernstige gezondheidsredenen, zij een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie die zij willen vergezellen of bij wie zij zich willen voegen, strikt behoeven.

Artikel 3, tweede lid, sub a) en b) van de Burgerschapsrichtlijn verplicht lidstaten om de binnenkomst en het verblijf te 'vergemakkelijken' van de volgende personen:

"a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft".

Verder moet het gastland de persoonlijke situatie nauwkeurig onderzoeken en een eventuele weigering van toegang of verblijf motiveren.

Het Hof van Justitie verduidelijkte dat de Burgerschapsrichtlijn lidstaten niet verplicht een verblijfsrecht te geven aan bovenvermelde familieleden, zie HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, n.n.g.

De Belgische wetgever koos er echter voor om dit wel te doen door in nieuw art. 47/2 Vw te bepalen dat de bepalingen van hoofdstuk I ook van toepassing zijn op de andere familieleden bedoeld in art. 47/1 Vw.

Verwerende partij moest de persoonlijke medische situatie nauwkeurig onderzoeken en een eventuele weigering van toegang of verblijf motiveren. Het louter verwijzen naar een medisch advies, zonder deze aan verzoeker ter kennis te brengen volstaat in casu niet.

Dit element volstaat in se om de bestreden beslissing te vernietigen.

Ten overvoede blijkt dat verwerende partij deze basis medische documenten niet of niet afdoende heeft geanalyseerd en gemotiveerd, niettegenstaande dat deze expliciet werden voorgelegd in het kader van de huidige aanvraag.

Het integraal administratief dossier dient immers in ogenschouw te worden genomen bij het nemen van een beslissing en er kan niet in het kader van een volwaardige behandeling met kennis van alle stukken dienstig verwezen worden naar eerdere beslissingen. Er is uiteraard meer nodig.

Aangezien uit het geen wat voorafgaat de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de naar voren gebrachte stukken en heeft verwerende partij zich gestoeld op onjuiste feitenvinding door de basis medische stukken niet te onderzoeken.

Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen, (zie W. VAN GERVEN, Beginselen van behoorlijk handelen, R.W. 1982 - 1983, 963.).

Dat de middelen bijgevolg ernstig en gegrond zijn;
(…)"

2.2.1. Verzoeker voert aan dat hij vijf medische attesten heeft neergelegd waaruit blijkt dat hij om ernstige gezondheidsredenen de persoonlijke verzorging door de burger van de Unie behoeft, met name door zijn nicht en haar Nederlandse echtgenoot. In deze attesten wordt de diagnose, de verdere opvolging in de behandeling en de noodzaak aan mantelzorg expliciet beschreven. Hij klaagt aan dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar een medisch advies van 19 mei 2020, waaruit zou blijken dat verzoeker niet voldoet en het niet mogelijk is een uitspraak te doen over de ernst van medische problemen. Verzoeker werd echter niet in kennis gesteld van dit medisch advies. Hij voert dan ook aan dat de bestreden beslissing behept is met een motiveringsgebrek. Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing er niet mee kon volstaan te verwijzen naar een medisch advies dat hem niet ter kennis werd gebracht.

2.2.2. De bestreden beslissing betreft een aanvraag van een verblijfskaart, zoals bedoeld in de artikelen 47/2 en 47/1, 3°, van de vreemdelingenwet.

Artikel 47/2 bepaalt:

"Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1."

Artikel 47/1, 3° bepaalt:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :
[…]
3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven."

De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan zij werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

De bestreden beslissing motiveert *in casu* dat de aanvraag werd geweigerd omdat niet is bewezen dat, conform artikel 47/1, 3°, de verzoeker omwille van ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de Unieburger die hij wil vervoegen (de echtgenoot van zijn nicht) strikt behoeft. De bestreden beslissing verwijst daarbij naar de vijf medische attesten die door de verzoeker werden ingediend. De beslissing vervolgt dat uit "*bijkomende gegevens van het administratief dossier*", in het bijzonder een advies van 19 mei 2020, blijkt dat het niet mogelijk is een uitspraak te doen over de ernst van de medische problematiek van verzoeker. De aangehaalde nood aan mantelzorg werd niet gestaafd, het rijverbod van verzoeker is afgelopen en er is geen medische indicatie voor werkonbekwaamheid. Uit het advies van 19 mei 2020 blijkt verder dat de noodzakelijke medische opvolging en medicamenteuze therapie beschikbaar zijn in het land van herkomst.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing aldus de determinerende elementen, waarop deze genomen is, vermeldt. Zo wordt er vermeld welke de medische stukken waren die werden beoordeeld en wordt er gemotiveerd dat de nood aan mantelzorg niet is gestaafd, dat er niet langer een rijverbod is, dat er geen indicaties zijn voor werkonbekwaamheid en dat de medische opvolging en behandeling beschikbaar zijn in het land van herkomst. Daarmee wordt duidelijk gemotiveerd waarom de verwerende

partij van oordeel is waarom aan verzoeker geen verblijfsrecht kan worden toegekend op grond van artikel 47/1, 3°, van de vreemdelingenwet. Deze motivering verschaft aan de verzoekende partij voldoende inzicht waarom zijn aanvraag werd geweigerd en stelt hem in staat de beslissing te betwisten.

Het gegeven dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar een advies dat door de verwerende partij werd ingewonnen, doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Het betreft hier, in tegenstelling tot de procedure die voorzien is bij artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet, geen verplicht medisch advies. Het medisch advies werd door het bestuur ingewonnen in het kader van een zorgvuldige voorbereiding van het verzoek om gezinshereniging, maar maakt als dusdanig geen deel uit van de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing zelf worden duidelijk alle determinerende elementen weergegeven op grond waarvan deze genomen is. Zoals hoger reeds vastgesteld, is het aan de hand van de bestreden beslissing voor verzoeker mogelijk na te gaan waarom werd geoordeeld dat een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie die hij wil vervoegen, niet strikt noodzakelijk is. De motivering van de bestreden beslissing stelt hem dan ook in staat deze desgewenst te betwisten.

Het volstaat dat de determinerende motieven voor het besluit worden aangeduid, wat te dezen het geval is. De formele motiveringsplicht vereist niet dat de overheid in haar beslissing de motieven van haar motieven weergeeft (RvS nr. 223.342 van 2 mei 2013).

Het middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig november tweeduizend twintig door:

dhr. C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.
dhr. K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
K. VERKIMPEN	C. VERHAERT